

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3044/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3531/18 од 27.03.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3531/18 од 27.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3531/18 од 27.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 293/18 од 21.05.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И-26/09, плати укупно 168.961,92 динара и то на име неисплаћене разлике зараде и накнаде зараде, на име једнократне новчане накнаде, као и трошкова парничног поступка и трошкова извршења, у појединачним износима по наведеним основима и са законском каматом, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3531/18 од 27.03.2019. године, ставом првим изреке изреке жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена одлука потврђена, док су ставом другим изреке одбијени захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Побијана одлука о тужбеном захтеву донета је уз адекватну примену материјалног права, које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да одлука о основаност захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, па достављене правноснажне одлуке не упућују на неуједначену судску праксу. Одлука Врховног касационог суда Рж-г 1071/15 од 16.09.2015. године, коју је тужена доставила уз ревизију, донета је у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, применом члана 8а и 8б Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр. 116/08, ... и 101/13), док се у конкретном случају ради о поступку за накнаду штете због утврђене повреде права на суђење у разумном року, у коме се примењују правила облигационог права, због чега се не може говорити о неуједначеној судској пракси.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 12.03.2018. године, а побијана вредност предмета спора је 168.961,92 динара, што према

средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 118,0453 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 1.431,33 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме добијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић